

CONVERSANT AMB AMADEU COMORERA CUSCÓ, MAGINET DE 2006

Ramon Falip

Quaranta-dos anys de viure al barri de Sant Magí són anys, però, generalment, per aquells que hi hem viscut, la relació amb la festa no s'acaba mai un cop hi hem deixat de tenir el domicili.

L'Amadeu Comorera (31/03/1921) no és una excepció. Havia viscut aquests anys al carrer Estudivell número 5. Durant aquest temps, i a partir del 1939, va ser capità de festa un parell de vegades. Comenta que "hi ha d'haver un llibre d'actes, que va començar en Mossèn Josep Arques, en el qual hi vaig escriure algunes actes sobre les dificultats d'anar a buscar l'aigua", que corroboraria la seva participació més directa amb la festa de 19 d'agost. A més a més de president, a la junta de Sant Magí també va ocupar altres rols durant uns anys.

No cal dir que les exigències d'aquesta festa eren abans molt més severes que avui. Calien grans dosis de passió i de devoció pel Sant. És injust anomenar persones perquè podria ser un exemple de mala memòria, de poc rigor històric o, simplement, d'injustícia, el no recordar

aquells i aquelles participants de llarga trajectòria, però si que vull dir que, per la part que em toca, hi han hagut famílies i persones portants que, des de l'anonimat, han fet molt per la festa de Sant Magí i per Cervera.

Recorda l'Amadeu que dels carrers de Sant Magí, Buidasachs i Estudivell n'havia de sortir un capità de festa, seguint un ordre de rotació. El seu pare també n'havia estat. Després de la guerra, però, les alegries venien, de vegades, vestides de preocupacions. "Les coses estaven difícils per a tothom i les festes s'estaven reorganitzant. Es va formar un patronat, presidit pel Cardenal de Tarragona, que pretenia congregar gent de Cervera, d'Igualada i de Tarragona per reparar els danys que la guerra havia fet a l'ermita de Sant Magí lluny. Calia discutir quines obres s'havien de fer i d'on havien de sortir els diners". En aquests anys de junta va coincidir amb en Lluís Benet, entre d'altres.

Per la seva llarga relació amb el món del teatre amateur (a l'escola, als Pastorets, a la Passió, ...) i del cant coral, a l'Amadeu li agrada recordar els cants dels goigs de les novenes i la música durant la portada de l'aigua, dues celebracions que fan impensable una festa de Sant Magí de cinema mut. Devem ser uns quants que cants, música i ambient

ens posa la pell de gallina, cada any. “Jo vaig seguir col·laborant mentre el “manyó” va fer de Sant Magí. Aprofitant les meves habilitats de maquillatge, el vestia a casa (avui, a prop de l’antiga caserna de la Guàrdia Civil), li arreglava la barba, que encara deu voltar per casa, i el maquillava. I durant tota la festa no em separava d’ell per si calia retocar-lo”.

Als voltants de 1962, l’Amadeu i la seva muller, la Francesca Sanz Martínez, van deixar l’Estudivell per traslladar-se al domicili que avui encara comparteixen, on no hi falta un hort a la part del darrera, per cert, petit però molt ben cuidat. “La meva infantesa la vaig viure a dalt del campanar”. Néixer i viure en una costa com la del carrer Buidasachs o en un barri tradicional i antic com el de Sant Magí marca per sempre. I sinó que ho preguntin a aquells que s’han fet un tip de pujar aquelles costes cada dia que passava.

Vull pensar que, des d’un principi, la festa de Sant Magí va voler fer protagonistes els treballadors de la terra i els seus animals perquè, un cop a l’any,

Fotografia de Ramon Falip.

sortissin engalanats a repartir l’aigua miraculosa de Sant Magí de la Brufaganya per tot Cervera. Per aquells i aquelles poc creients en els Sants, que no dubtin que l’aigua, dolça, crua o com sigui que la faci de boca, té i tindrà un sentit miraculós en terres de secà on escasseja.